

Det er min Overbevisning, at vi her ved sætte Kommunerne i Stand til at yde al den Hjælp, som de anse for fornøden, og som er fornøden til at hjælpe de arbejdsløse. Jeg tillader mig derfor at anbefale Ændringsforslaget og Lovforslaget i dets ændrede Skikkelse.

Martin Olsen: Ligesom ved anden Behandling maa jeg beklage, at det ikke er lykkedes at tilvejebringe Enighed i Udvalget om et Forslag, der i højere Grad nærmer sig det af Socialdemokraterne foreslaaede. Som ærede Medlemmer ville se, er Forholdet nu byttet om, idet vort Forslag nu er stillet som Ændring til Flertallets Forslag. Vi have ment, at det vilde være rigtigst at fremkalde en Afstemning her over vore Ændringsforslag for at se, hvorledes Stemningen her maatte være for dem.

Den ærede Ordfører sagde, at det, Flertallet nu foreslaar, er mere, end der tidligere var foreslaaet. Det kan jeg ikke erkende. Jeg tror i alt Fald ikke, at det er rigtigst, at Beløbet er stort nok. Jeg trøster mig dog med, at selv om det skulde vise sig ikke at være stort nok, vil Staten dog ikke undlade at yde Kommunerne en Trediedel af, hvad de maatte tilskyde til Hjælpekasserne i indeværende Finansaar 1908—09, fordi de gaa ud fra den bestemte Forudsætning, at de ville faa det refunderet, og for saa vidt har Beløbets Størrelse jo ikke saa stor Betydning. Men der er eet, som maa fremhæves her, og som for øvrigt ogsaa blev fremhævet ved anden Behandling, nemlig dette, at de arbejdsløse faktisk ikke faa det ringeste i indeværende Aar mere, end de vilde faa uden dette Forslag. Disse 450,000 Kr. bevilges jo for at dække Tilskud fra Kommunerne til Hjælpekasserne for indeværende Aar og udbetales næste Aar. Men det, der er ydet, er ydet selv maaske med Fare for ikke at faa det dækket, idet Kommunerne hidtil hele Tiden have haft den Mulighed for Øje, at de ikke vilde faa det. Behandlingen her paa Rigsdagen maatte, mener jeg, have givet dem den Opfattelse, at de nok vilde have faaet det dækket alligevel. Men nu ere vi jo saa langt henne i Tiden, at Finansaaret snart er til Ende, og jeg tror derfor ikke, at Flertallets Forslag vil faa større Betydning.

Der er heller ikke nu fra Flertallets Side taget noget Hensyn til de Arbejdsløshedskasser, der ikke ere i Stand til at klare deres vedtægtsmæssige Forpligtelser. Dem er der nemlig flere af. Vi have ment,

at det skulde kunne lykkes gennem Statens Bidrag at skaffe dem nogle Penge. Men derimod var der en anden Ting, der maaske kunde gøres. Det er ikke noget, hvorved de arbejdsløse faa noget udover, hvad de have Ret til, men jeg vil henstille til den højtærede Minister, om han ikke vil lade de Arbejdsløshedskasser, der andrage derom — jeg antager hos Arbejdsløshedsinspektøren —, faa deres Statstilskud saa snart som muligt, helst i de første Dage af April, om det kunde lade sig gøre. Nogle af dem have nemlig maattet laane ganske betydelige Beløb for at kunne klare deres Forpligtelser, og der gaar jo gerne et Par Maaneder efter 1. April, inden de ordinært kunne faa Statstilskuddet udbetalt, og i den Tid ere de ganske ilde stillede.

Derfor vilde det være en foreløbig Hjælp for dem, naar de kunde faa deres tilgodehavende Statstilskud udbetalt forskudsvis — selvfølgelig ikke hele Beløbet, da det ikke kan beregnes, men i hvert Fald et saa stort Afdrag, at det kan være dem til Gavn. Denne Henstilling haaber jeg, den højtærede Minister vil kunne imødekomme.

Altsaa, fra Statskassen faa, kan man godt sige, de arbejdsløse ikke noget direkte Tilskud; de faa det kun gennem Kommunerne Tilskud til Hjælpekasserne. Jeg er derfor af den Opfattelse, at Diskussionen her paa Rigsdagen alene har bragt saa meget Liv i Spørgsmaalet, at de arbejdsløse vilde faa lige saa meget af Kommunerne ogsaa uden Lovforslaget. Jeg har den Opfattelse, at der er blevet saa meget Liv i Spørgsmaalet, at Kommunerne erkende, at de ikke kunne komme udenom Sagen. Og man kan da, naar man nu ser Statens Stilling til hele dette Spørgsmaal, ikke undlade gentagende at pege paa, hvilke store Ofre der er bragt af Arbejderne selv for at raade Bod paa den Kalamitet, Arbejdsløsheden er.

Jeg har, hver Gang Sagen har været for, forelagt forskellige Tal for dette Ting, men Tallene forandres fra Tid til anden, idet der kommer nye Beregninger til, og jeg antager derfor, det ikke vil være urimeligt ogsaa ved denne tredie Behandling at fremdrage et Par Tal, der vise, hvad der er ydet ganske frivilligt, uden Vedtægtsbestemmelser, kun fordi Arbejderklassen har erkendt, at deres nødlidende Kammerater skulde hjælpes og hjælpes hurtigt.

Det vil maaske være Tingets Medlemmer bekendt, at der finder nogle ganske frivillige